

Mogens Fog (DK) anførte som ordfører for forespørgerne, at sagens kendsgerninger ganske simpelt bestod deri, „at en tysk statsborger, Emil Löppke, en mand, som under besættelsen var tysk gruppefører i Lyngby, som indgød sine underordnede stadig uro på grund af sit tilhørsforhold til besættelsesmagten, som førte truende tale mod sine arbejdere, som ifølge vidneudsagn har opfordret til angivelse af illegale, som var regelmæssig gæst hos dr. Best — at en sådan mand er skyldig i, at 71 danske arbejdere har måttet forlade deres arbejdsplads. Hvorfor? Fordi vedkommende fabriks ledelse halsstarrigt holder fast ved ham og foretrækker ham fremfor de arbejdere, som har været ansat ved fabrikken i mange år, ja, nogle endog i særdeles mange år, og fordi det danske justitsministerium har givet ham arbejdstilladelse i et land, hvis gæstfrihed han har misbrugt under besættelsen.“

Om den egentlige grund til, at fabrikken holdt fast ved Löppke, kunne man kun gætte. Men forespørgerne håbede, at justitsministeren ville redegøre for grunden til, at også den danske stat hidtil havde holdt sin hånd over den tidligere tyske gruppefører.

„Man har henvist til, at hans forhold til Danmark har været genstand for undersøgelse, og at den sag, som blev rejst efter besættelsens ophør, er henlagt på grund af bevisets stilling, at han med andre ord bør anses for frikendt for de beskyldninger, der er rettet mod ham. Man måtte ønske, at det var sådan i Danmark i dag, at den, der har været anklaget for nationale forseelser under krigen og er blevet frikendt, også i den offentlige bevidsthed kunne stå som frikendt. Men desværre er det ikke sådan. Således som retsopgøret har formet sig, hersker der med fuld grund den opfattelse ude i befolkningen, at mange skyldige er sluppet billigere ved domstolene, end deres gerning efter lovenes ånd og bogstav ville retfærdiggøre, og at mange skyldige overhovedet ikke har fået deres sag frem for retten. Der hersker ikke i befolkningen nogen tillid til de administrative afgørelser, hvorefter en række sager er blevet henlagt.“

Justitsministeren (Steincke) gav i sin svartale en udførlig redegørelse for Löppkes forhold under og efter besættelsen og omtalte herunder resultatet af nogle nye undersøgelser, der ikke i væsentlig grad ændrede billedet, men som dog havde været af betydning for ministerens overvejelser om, hvordan man burde formulere Löppkes arbejdstilladelse, som ikke ville blive frataget ham.

„Alt i alt fører det oplyste, fra besættelsen til nu,“ konkluderede ministeren, „mig til at mene, at hans arbejde på Lyac kun vil give anledning til stadig fortsatte vanskelig-